

La llegenda de sant Jordi

Any 303 d.C.

Fa molt i molt de temps, el poble de Montblanc era devastat per un monstre ferotge i terrible, que podia caminar, volar i nedar, i tenia un alè tant pudent, que des de molt lluny amb les seves alenades enverinava l'aire i produïa la mort a tots els qui el respiraven.

El monstre era l'estrall dels ramats i les persones, i per tota aquella contrada regnava el terror més profund. Preocupats per la situació, els habitants de Montblanc van pensar en donar al drac, cada dia de menjar a una persona, per intentar calmar-lo. El problema, era trobar la persona que vulgues sacrificar-se cada dia per ser devorada pel drac.

I així fou com després d'una llarga discussió, els vilatans van decidir sortejar cada dia qui seria la persona que aniria a para a l'estomac del drac. I així ho feren, i sembla ser que la jugada els va sortir bé, l'abominable bèstia se'n deuria sentir satisfeta, perquè deixà de fer estralls i malifetes per aquelles terres.

Però heus aquí que un dia, la sort feu que li toqués ser devorada a la filla del rei. La jove princesa era molt simpàtica, amable, bonica i elegant. Tenia el cor de tots els ciutadans robats, i per aquest motiu centenars s'oferiren per substituir-la. Però el rei, afligit i adolorit, fou just i sever, la seva filla era com qualsevol altre. Si li havia tocat hi havia d'anar.

I així fou com la jove donzella sortí del castell per trobar-se amb la bèstia mentre tot el poble mirava desconsolat i afligit, com la princesa es dirigia cap al sacrifici. Però mentre la noia es dirigia cap al cau del monstre, un jove cavaller, amb una brillant armadura, muntat sobre un cavall blanc, es va presentar. La donzella se'l mirà i l'advertí:

- Fugiu! fugiu ràpidament d'aquí! noble cavaller, si us quedeu per aquí, apareixerà la bèstia i només us vegi us devorarà.

El jove cavaller, se la mirà i li contestà:

- No patiu jove donzella. Si sóc aquí es perquè hi he vingut expressament. He vingut des de molt lluny per protegir-vos a vós i a alliberar el vostre poble d'aquesta fera.

No va tenir temps ni de dir això, que de cop i volta va sortir la fera, davant l'horror de la princesa i el goig del cavaller. Va començar una intensa però breu lluita, fins que el cavaller li va clavar una bona estocada amb la seva llança, que va deixar malferida a la terrible bèstia i la matar. De la sang que en brollà, en sorgí ràpidament un roser, amb les roses més vermelles que la princesa hagués vist mai, roser del que el jove cavaller en tallà una rosa i li oferí a la princesa.

Sobre la rosa

La rosa de cristall

Any 2011 d.C.

Fa molt de temps, en un petit bosc hi vivia un cuc de seda. En aquell indret, els cucs de seda eren considerats lletjos i inferiors. Per aquest motiu, l'animaló vivia sol i trist.

Un dia que una marieta el va insultar més del compte pel seu aspecte físic, se'n va tornar capficat al seu arbre, va entrar a dins d'un foradet i es va posar a plorar desconsoladament. Per què l'havien de tractar així? Per què no podia viure tranquil·lament? Sense adonar-se'n, les seves llàgrimes es van anar acumulant i van formar una bonica rosa de cristall. La va veure i, incrèdul i sorprès, s'hi va acostar. Com que era curiós, la va voler tocar. Al fer-ho, la rosa l'envoltà sense fer-li mal i es va quedar tancat allà dins. Però al cap d'uns dies va poder sortir. La sorpresa va ser que quan va sortir, era una papallona. Content, estava a punt d'anar a estrenar les seves ales, però la seva mirada es va desviar cap a la rosa de cristall. Al sortir l'havia trencat i els trossos eren al terra, escampats. La papallona s'hi apropà i sospirà. Aquella rosa l'havia fet bonic. Per què havia d'estar trencada? De sobte, va venir una dolça brisa i s'endugué els bocins... i a la papallona també.

Sobre el cavaller

L'estrella de Sant Jordi

Any 2012 d.C.

Les campanes ressonaren. Tot el poble s'aplegà en una petita clariana. Aquell dia potser seria un dels més tristos que passarien mai. El seu gran cavaller, el motiu d'orgull de tots els habitants del poble, havia mort. Molts tenien gravat a la memòria el somriure d'aquell infantó de cabells foscos poc després de néixer. Es va fer gran i se'n va anar a córrer món. Va esdevenir un famós cavaller conegut a tot arreu. Les seves proeses s'escamparen i moltíssima gent li estaven agraïts per la seva ajuda. Quan tots, capcots, van veure com l'enterraven, moltes llàgrimes van caure dels seus ulls. Per què la millor joia del poble se n'havia anat? De sobte, enmig de la negra nit, una estrella preciosa brillà en el cel i meravellà tothom. Algú va xiuxiuejar:

- Veus? Ja t'ho havia dit, jo. Si el rei Artur té una estrella en el cel per explicar les seves gestes, per què Sant Jordi no n'havia de tenir una?

Aquell home tenia tota la raó. Poca gent sap que els grans cavallers medievals, quan morien, es quedaven al cel en forma d'estrella per poder explicar les seves proeses. Gairebé ningú no sabia llegir ni escriure, i aquesta era, potser, la millor manera de conservar tot el que havien fet perquè poguessin passar a la història. Com, si no, sabem que Artur va ser designat rei perquè va treure una espasa que estava clavada en una roca? Doncs perquè ell mateix ens ho ha anat explicant. L'estrella de Sant Jordi no és ni de bon tros tan coneguda com la d'Artur, perquè és petita i amagada. Però les seves històries són apassionants! La seva millor gesta ha arribat a l'actualitat i ha fet obrir la boca a tots els qui l'han escoltada. S'ha convertit en un emblema per a Catalunya i la commemorem cada 23 d'abril. Sí, la llegenda de Sant Jordi és el fantàstic relat del qual van poder gaudir per primera vegada les persones que aquella nit presenciaren el trist enterrament

del cavaller. Quan es va acabar, tota la gent va tornar a casa seva caminant lentament a la llum de la Lluna, mentre a la memòria els venien records tristos i alegres d'aquella gran persona. Si l'enyoraven, només havien de contemplar-lo en el cel i escoltar-lo.

Des d'aleshores, d'aquesta bella estrella no se n'ha parlat gaire, perquè costa molt veure-la. Però hi ha un dia en què brilla més que cap altra, un dia que ens recorda com una donzella va ser salvada de la mort: el 23 d'abril. Si mireu al cel aquest dia, molt atentament, i busqueu l'estrella que espurneja amb més colors que qualsevol altra i pareu bé l'orella, podreu escoltar també vosaltres la llegenda de Sant Jordi.

Sobre la princesa

La princesa i la rosa

Any 2013 d.C.

El drac es desplomà al terra. El cavaller Sant Jordi l'havia mort. Victoriós, collí una rosa de color intens que s'havia format amb la sang de la bèstia. Li va entregar a la princesa, que la rebé emocionada. Era allò una promesa d'amor? Podrien estar junts per sempre?

Aquells eren els pensaments de la princesa pocs mesos després. Malauradament, els seus somnis no s'havien fet realitat, ja que el cavaller no es va poder quedar amb ella. La noia va observar entristida la rosa que li havia regalat. S'estava pansint, i a poc a poc li anaven caient els pètals. Aquell era l'únic record que tenia de Sant Jordi i el volia conservar, i tot i que s'havia esmerçat a cuidar-la i se n'havien encarregat els millors jardineros de l'època, la flor s'anava secant lentament.

Un matí va rebre una carta de Sant Jordi, i emocionada, la va llegir en veu alta. Era un text preciós, i la princesa es va commoure. Va mirar al seu voltant, i amb gran sorpresa va veure que la rosa havia recuperat part del seu color roig. Incredula, va recitar més textos a la flor, i amb alegria veié que la seva aparença millorava. "Potser", va pensar, "la lectura és l'únic que pot fer créixer i viure la rosa".

Des d'aquell dia, cada nit li llegia llibres d'amor, de misteri, de poesia... i la flor va tornar a estar esplèndida i majestuosa. El seu aspecte recordava al que tenia quan Sant Jordi la va entregar a la seva estimada.

Passaren els anys, i la rosa, la princesa i la lectura van estar sempre units. Però lentament, la princesa va anar emmalaltint. Un dia, quan era ja molt vella i no podia sortir del llit, li va dir a la seva estimada flor: "si sempre m'ha agradat la lectura, jo també hauria d'escriure algun llibre perquè algú pogués gaudir-ne com jo he fet amb tu". I recordant el seu cavaller, va narrar la llegenda de Sant Jordi.

Al acabar-la, va deixar la història al costat de la flor, i poc després la seva vida es va apagar. La rosa vermella, al veure perduda la seva princesa, caigué damunt de la llegenda de Sant Jordi i restà per sempre al costat de les seves paraules.

Sobre els llibres

Quatre contes de Sant Jordi?

Any 2014 d.C.

La Mireia es va despertar quan els raigs del Sol van omplir de llum el seu dormitori. No tenia ganes d'anar a l'escola, i es va quedar asseguda al llit mirant el paisatge que es veia més enllà de la finestra. Lentament, es va aixecar, dutxar i vestir. Quan va entrar a la cuina per esmorzar, el seu pare va somriure i li va dir:

- Felicitat dia de Sant Jordi, reina!

La Mireia es va quedar parada. Avui era 23 d'abril! Va posar mala cara i va respondre:

- No m'interessa. La ciutat s'omple de llibres. Jo odio la lectura.

El pare va fer un sospir i li va dir:

- Molt bé. Fes el que vulguis. Però aquest vespre arregla't, perquè ve l'avi a sopar amb nosaltres i també vol voltar una mica per Barcelona.

La Mireia va assentir amb el cap i va fugir a la seva habitació. Els prestatges eren plens de llibres que mai havia obert. Ningú havia aconseguit que els llegís.

Aquell vespre, al tornar de l'escola, es va trobar l'avi assegut al sofà. Plena de felicitat, s'hi va acostar i el va abraçar. L'avi li va fer un petó i li va dir:

- Afanya't, que tenim feina.

La Mireia se'l va mirar intrigada i l'avi va continuar:

- Et vull comprar un llibre. El teu pare m'ha dit que mai llegeixes, i jo penso solucionar això.

Ella va pensar que no en volia pas cap, però no volia quedar malament davant l'avi, així que s'hi va resignar. Es va posar l'abric i van marxar de casa.

Després de donar un passeig per Barcelona, que estava preciosa plena de llibres i roses, l'avi la va portar a un carreró petit, on hi havia un paradeta atrotinada. El botiguer era un senyor vell i els va saludar fent un gran somriure.

- Què desitgen?

A la Mireia li va semblar que l'avi va picar l'ullet a aquell senyor, a la vegada que deia:

- Un llibre ben bonic per a la meva néta.
- Li recomano aquest d'aquí – va respondre el senyor, indicant-li un llibre.

La Mireia se'l va mirar. El títol, escrit amb lletres grans i antigues, era: 4 contes de Sant Jordi. Va decidir escollir aquell, només per fer felicitat a l'avi. El senyor el va embolicar, i li va donar tot dient-li:

- Llegeix-lo fins al final, no pots deixar un llibre inacabat.

I fent-li un somriure enigmàtic, li va regalar una rosa.

Aquell vespre, quan l'avi ja se n'havia anat, va decidir obrir el paquet. No tenia cap intenció de llegir-lo, però l'home de la parada era intrigant. El va fullejar per sobre, i es va quedar parada. El llibre tenia cinc contes, però el títol era "4 llibres de Sant Jordi". Allò no quadrava. Plena de curiositat, el va començar a llegir, simplement per aclarir aquell misteri, però aquell llibre era meravellós. Era especial. La Mireia es va engrescar per primer cop amb un llibre. Quan va arribar al cinquè, encara no entenia per què n'hi havia cinc, així que el va començar a llegir:

"Si estàs llegint això, suposo que hauràs llegit els altres contes. Aquest serà molt breu. Segur que t'han semblat extraordinaris. Ho són. Però són tant increïbles perquè qui els ha escrit és increïble. Jo sóc l'escriptor d'aquest llibre. I sí, sóc especial. Sobretot perquè només em trobaràs el dia de Sant Jordi. Tan sols venc llibres el 23 d'abril. Per cert, cada any m'enduc una sorpresa. El 2013 va venir una noieta anomenada Mireia a la meva paradeta. No li agradava gens llegir. Però amb el meu llibre es va endur una sorpresa. Li va encantar. Quan va ser més divertit, però, va ser quan va buscar la rosa que jo li havia regalat i havia desaparegut. Això és tot. Fins aviat."

La Mireia es va girar expectant, però la rosa ja no hi era.